

ne artikel gælder ikke for ansættelser i den offentlige administration«.

EF-Domstolen har i to domme ... fortolket art. 48, stk. 4. For at falde inden for stk. 4 skal ansættelsen i den offentlige administration vedrøre »stillinger, der indebærer en direkte eller indirekte deltagelse i udøvelsen af offentlig myndighed og i de funktioner, som skal sikre statens eller andre offentlige kollektive enheders almene interesser ...« Eller som formuleret i ... samme dom: For anvendelsen af art. 48, stk. 4, er det »afgørende ..., om de pågældende stillinger er eller ikke er typiske for den offentlige forvaltnings særlige virksomhed, når den er blevet overdraget udøvelsen af offentlig myndighed og ansvaret for varetagelsen af statens almene interesser«.

...
Man kunne simpelt hen kombinere arrangementet i (dagældende § 19 og § 19 a i tjenestemandspensionsloven) med de formuleringer, der bruges af EF-Domstolen. Resultatet ville være, at en minister fik bemyndigelse til at bestemme, at en statsborger i en anden medlemsstat i EF kan ansættes af den danske stat på tilsvarende vilkår som tjenestemænd, *forudsat at vedkommende stilling ikke indebærer udøvelse af offentlig myndighed og pligt til at varetage statens eller andre offentlige myndigheders almene interesser*.

...
Den beskrevne løsning ville imidlertid ikke helt sidestille statsborgere i andre medlemsstater med danske statsborgere ... Forskellene er små, men de findes. Det er derfor nærliggende at spørge, om det ville være grundlovsmæssigt at ændre arrangementets ramme på en sådan måde, at ministeren fik bemyndigelse til at give fuldstændig tjenestemandsstatus til den gruppe ansøgere, der er beskrevet ovenfor.

Svaret kan ikke gives med absolut sikkerhed. På den ene side: Jo mere deres status svarer til tjenestemændenes, jo mere vægt må man tillægge de grundlovsmæssige betæneligheder. På den anden side: *Hvis man afgrænser gruppen af udlændinge, som tillægges tjenestemandsstatus, som sket ovenfor*, er den yderligere udvidelse i forhold til tjenestemandspensionslovens § 19 og § 19 a, som dette arrangement medfører, ikke særlig stor.

Min personlige mening er, at et sådant arrangement ville være grundlovsmæssigt.« (fremhævet her)

Som det fremgår, fandt Bent Christensen, at ansættelse af EF-statsborgere på tjenestemandsvilkår i henhold til EF-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed ikke ville være i strid med kravet om dansk indfødsret i grundlovens § 27, stk. 1.

Det synes i den forbindelse i første række at være tillagt betydning, at det efter EØF-Traktatens artikel 48, stk. 4, og den hertil knyttede retspraksis var muligt at forbeholde visse stillinger i staten for danske statsborgere, og at adgangen hertil gik videre end den ovenfor nævnte bindende forudsætning i grundlovens § 27 om, at en vis kerne af statsfunktioner skal varetages af personer, der er tjenestemænd og dermed har dansk indfødsret.

Den ændring af tjenestemandloven, der skete ved lov nr. 382 af 6. juni 1991 (ansættelse af nordiske statsborgere på tjenestemandsvilkår), bygger også på den forudsætning, at ændringen ikke er i strid med kravet om dansk indfødsret i grundlovens § 27, stk. 1. Der henvises til Folketingsstidende 1990-91, Tillæg A, sp. 6330.

4. Vurdering af det rejste spørgsmål.

Som nævnt i pkt. 2 er der i dag hjemmel til at ansætte bl.a. EU-statsborgere og nordiske statsborgere på tjenestemandsvilkår. Kravet om dansk indfødsret i grundlovens § 27, stk. 1, antages ikke at være til hinder herfor, jf. nærmere professor dr.jur. Bent Christensens responsum, der er nævnt i pkt. 3 ovenfor.

Lovforslagets § 2, nr. 14, indebærer som nævnt i pkt. 1, at der tilvejebringes hjemmel til, at ikke kun EU-statsborgere og nordiske statsborgere kan ansættes på vilkår svarende til tjenestemænd, men at også andre personer, der ikke har dansk indfødsret, kan ansættes på disse vilkår.

Den foreslåede bestemmelse udvider således den personkreds, der kan ansættes på tjenestemandsvilkår. Bestemmelsen giver imidlertid ikke adgang til at ansætte udlændinge på tjenestemandsvilkår i videre omfang end den nuværende adgang til at ansætte EU-statsborgere og nordiske statsborgere på tjenestemandsvilkår, jf. herom pkt. 2 ovenfor.

Allerede på denne baggrund må det efter Justitsministeriets opfattelse antages, at gennemførelsen af lovforslagets § 2, nr. 14, ikke vil være i strid med kravet om dansk indfødsret i grundlovens § 27, stk. 1.